

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 451

гр. Бургас, 23.12.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в закрито заседание на двадесет и трети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска

Членове: Калина Ст. Пенева

Кремена Ил. Лазарова

като разгледа докладваното от Албена Янч. Зъбова Кочовска Въззивно частно гражданско дело № 20212000500498 по описа за 2021 година за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по ч.гр.дело №498/2021 г. по описа на Апелативен съд – Бургас е образувано по частната жалба на З. Ж. Т., адвокат от АК - В., в лично качество, подадена против определение №260097/07.09.2021 г. по гр.дело №110/2019г. по описа на Окръжен съд – Търговище и по частната му жалба против определение №260102/20.10. 2021 г. по същото гражданско дело на Търговищки окръжен съд, с което е допълнено Определение №260097/07.09.2021 г. и жалбоподателят е осъден да заплати на ответник ВКС разноски за процесуалното му представителство на стойност 100 лв., сторени в производството по гр.д. №110/2019г. Двете жалби са препратени за разглеждане по компетентност на настоящата инстанция, с разпореждане №34/23.11.2021 г. на Апелативен съд - Варна, предвид определена от ВКС по ч.гр.д. №3783/19г. функционална подсъдност, при условията на чл.23,ал.3 ГПК.

С първата частна жалба, се иска отмяна на обжалваното определение, с което на основание чл.129, ал.3 ГПК е прекратено производството по предявения от частния жалбоподател иск против Върховния касационен съд, като неправилно и незаконосъобразно. Жалбоподателят твърди, че с молба вх.№261510/ 19.05.2021 г.е изпълнил указанията му действия за отстраняване нередовността на подадената искова молба, като е посочил обстоятелствата; основанието за ангажиране на претендираната по чл.4§3от ДЕС отговорност за нарушаване на правото на ЕС; направил е уточнение на разпоредбите на правото на ЕС, които твърди, че са нарушени и е посочил като ответник по делото Върховния касационен съд, като последна национална съдебна инстанция.

Въпреки това, с разпореждане 260156/27.05.2021 г., исквата молба отново е оставена без движение, с указания ищецът да поясни с кои свои действия, по кои свои дела ВКС е

нарушил посочените в допълнителната искова молба норми на Европейското право и защо счита, че тези действия нарушават правната сигурност и конкурентността при упражняване на адвокатската професия и независимостта на адвоката; спрямо кого и какво ищецът е бил третиран неравносйно.

Жалбоподателят счита, че е изпълнил дадените му от съда указания, с молба вх. №261726/18.06.2021 г., с която бил посочил, че се касае за: правото му на касационна защита на основните права и свободи, с които се ползва като адвокат по силата на правото на ЕС; нарушенията от страна на касационната инстанция – касационното дело, касационния съдебен състав и нарушенията разпоредби и принципи на правото на ЕС.

В жалбата си навежда също оплаквания, че не са разгледани негови конкретни искания до първоинстанционния съд, за прилагане на чл.267ДФЕС и за насрочване на делото в открито съдебно заседание с призоваването на страните(с молба от 07.09.21г.), за предоставяне на страните възможност да сключат спогодба помежду си, в изпълнение на задължението на съда по чл.145, ал.3 от ГПК.

Излага се хронологията на извършените по делото процесуални действия от ищеца, който твърди, че е изпълнил възложената му процесуална тежест да уточни както вменените му от съда обстоятелства, така и нарушенията на правото на ЕС, формирали основанията за търсената от ВКС отговорност по чл.4§3 ДЕС, като е оказал и пълно съдействие на първоинстанционния съд, посочвайки тълкувателна практика на СЕС, формирана по чл.267ДФЕС, относима според него към спора, чиято проверка за релевантност е задължение на сезирания съд.

След анализ на съображенията, видни от представения от ответника отговор на исковата молба и на мотивите на прекратяващото производството пред първа инстанция обжалвано определение, въвежда твърдение, че прекратяването представлява злоупотреба с правосъдна власт и превратно приложение на закона, защото възраженията на противната страна са изцяло правни, а не фактически(т.е. фактическата обстановка по делото е ясна и не се нуждае от допълнително уточнение) и, защото счита, че в случая се цели противопоставяне на: задължителни процедури, визирани в чл.52,чл.54 от Хартата(чл. 6§1 ДЕС),неприлагане на относими към отговорността на ВКС за нарушаването на правото на ЕС преюдициални положения, на задължителна тълкувателна практика на СЕС в контекста на повдигнатия спор, на изправянето на ВКС пред съд и на осъществяване на дължимата от него доказателствена тежест в рамките на теста за дискриминация, на участието на Окръжна прокуратура в делото и на правото на ищеца да установи и да постигне поправяне на причинените му от нарушаването на правото на ЕС вреди, като бива неоснователно санкциониран с отказ от достъп до съд.

Моли също за произнасяне по преюдициалните положения, искания и въпроси до съда, поставени в молбите му от 19.05.21г., 18.06.21г., 17.08.21 и от 07.09.21г., които продължава да поддържа.

В обобщение моли: Бургаски апелативен съд да разгледа частната жалба в открито

съдебно заседание, да постави на разглеждане преюдициалните положения, посочени по-горе, да отмени Определение №260097/07.09.21г., прекратило гр.д.№110/21г. по описа на Търговишки окръжен съд в нарушение на чл.267 ДФЕС и на чл.47, чл.52 и чл.54 от Хартата и да върне същото на първоинстанционния съд- друг състав- за продължаване на съдопроизводствените действия по разглеждането на повдигнатия правен спор с дадени указания за изпълнение на задълженията му по горесцитираните правни норми. Не ангажира нови доказателства.

В отговора на частната жалба, подаден от Върховния касационен съд, представляван от пълномощник В. Д., се иска оставянето ѝ без уважение като неоснователна. Страната счита обжалваното определение за правилно и законосъобразно с оглед въведеното в закона изискване за яснота в обстоятелствената част и петитума на исковата молба, които формират предмета на делото. Излага евентуалните последици от неотстраняването им. Счита, че демонстрираното дотук поведение на ищеца не отговаря на вмененото му от чл.3 ГПК задължение да упражнява процесуалните си права добросъвестно, предвид извънредно големия обем книга и доказателства, които представя по делото, множеството му молби и нормативни позовавания в исковата молба, уточненията към нея и настоящата частна жалба, невнасящи нужната яснота и ненужно изместващи вниманието от релевантните за спора обстоятелства, които само затрудняват производството. Възражава и срещу извличането на аргументи за яснота на претенцията от подадения отговор на иска, изграден включително върху предположения и допускания, продиктуване не от добро разбиране за характера на ищцовата теза, а единствено от стремеж за изчерпателност на упражнената защита. Поддържа мотивите на съда, че независимо от уточненията, продължава да е налице противоречие между обстоятелствената част на исковата молба и обективирания в нея петитум. Ангажирането на отговорността на ВКС за незаконосъобразните действия на всички общи по-долу стоящи му съдилища, е противен на нормата на чл.7 ЗОДОВ, изрично указващ конкретизация на отговорността спрямо всеки, причинил на ищеца вреди държавен/общински орган, респективно съд. Съгласно чл.65 ЗСВ, всички съдилища са отделни юридически лица на бюджетна издръжка, за разлика от Прокуратурата, която бива конституирана по делата за отговорност, произтичаща от което и да е нейно звено, т.к. само тя е със статут на юридическо лице. Не са ангажирани нови доказателства. Дирят се съдебно-деловодни разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Във втората частна жалба се излага хронология на извършените процесуални действия и се навеждат на първо място оплаквания за злоупотреба с процесуална власт от страна на Търговишкия окръжен съд, посочил като компетентен за обжалването на второто атакувано определение Варненски апелативен съд, а не определения от ВКС- Апелативен съд-Бургас. На следващо, по същество, цитирайки съдебна практика на СЕС, в подкрепа на тезата си, поддържа, че присъждането на разноските за исковото производство по чл.4§3 ДЕС следва да се съобрази с правилото на чл.10, ал.2-4 от ЗОДОВ и с въведените от чл.47-чл.53 от Хартата критерии за правосъдна дейност. Счита, че присъждането на такива разноски е обвързано с разгърнат исков процес и съобразява изхода от него, като не допуска

присъждането на разноси при прекратяване на производство по иск с правно основание чл.4§3 ДЕС в хипотезата на чл.129, ал.3 ГПК. Счита, че отказаното по чл.54 от Хартата дължимо правосъдие е достатъчно тежко нарушение на правото на ЕС, което не следва да бъде превръщано в източник на обогатяване за ответника, носител на задължението да поправи вредите, причинени другиму от нарушаването на договорите на ЕС.

Поддържа, че при присъждане на разноските следва да бъде съобразено служебното начало и вида на иска, основан на антидискриминационни закони на ЕС, както и практиката на Съда на ЕС.

Моли да бъдат разгледани възраженията му против прекратителното определение, да бъде отменено обжалваното определение, като незаконосъобразно, въпросът за съдебните разноси да бъде разгледан в условията на чл.140, ал.3, чл.145, ал.3 и чл.149, ал.1 ГПК. При условията на евентуалност, ако страните не се спогодят, включително и по въпроса за разноските, се моли те да бъдат съобразени с изхода от обжалването на прекратителното определение.

Ответник ВКС, чрез своя пълномощник В. Д., моли да бъде оставена без уважение частната жалба, като неоснователна. Сочи, че съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 4, вр. ал. 8 от ГПК, ответникът има право на сторените разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение и при прекратяване на производството. Те са присъдени в случая в минимален размер, независимо от високата степен на правна сложност на казуса и с оглед прекратяването на делото с предходно определение. Правото на ответника се сочи за произтичащо от общите принципи за справедливост (всяко от страните има право на разноси в процеса, при настъпване на определени в закона условия) и от този да не се вреди другиму, и се обосновава с дължимостта на възнаграждение за усилията, положени за защитата на ответната страна на съответния етап от развитието на процеса. Правилата на чл.78 от ГПК, уреждащи отношенията на страните по разноските, осъществяват принципа на еквивалентност на престациите и избягването на неоснователно обогатяване, ведно с този за процесуална икономия (разноските да не са предмет на друг процес) и не противоречат на уредбата на същите отношения, дадена по сходен начин в правилника на Съда на ЕС, досежно присъждането им след връчването на книгата на ответната страна по делото. Поддържа, че обжалваното определение е допустимо, правилно и законосъобразно.

Бургаският апелативен съд, след като разгледа частните жалби, становището на ответната страна по тях и делото и като съобрази закона, за да се произнесе, приема за установено следното :

Частните жалби са подадени от надлежна страна, в законоустановения преклузивен срок, против актове, подлежащи на самостоятелен инстанционен контрол и пред компетентен съд, следователно са допустими и подлежат на разглеждане.

Въззивният съд счита, че няма основание за насрочване разглеждането на делото в открито съдебно заседание, което би осигурило процесуална законосъобразност при събиране на гласни доказателства, експертизи или при оспорването на писмени

дказателства. В рамките на този процес обаче няма въведени такива искания.

Извън предмета на настоящото производство, проверяващо единствено правилността на определението, прекратяващо производството по претенцията на Т. по ЗОДОВ, остава и разглеждането на отправените от ищеца до решаващия съд по съществото на спора въпроси, изискващи преценката за инициране на преюдициално запитване до СЕС. Затова настоящата инстанция не се счита сезирана с произнасяне по тези искания на жалбоподателя.

Производството по делото е образувано пред Варненския окръжен съд (като гр.д. №85/2019г.) по исковата молба на настоящия частен жалбоподател против Апелативен съд - Варна и Българската държава, за приемане за установено, че с постановяване на посочените там съдебни актове, ответниците са ограничили независимостта на упражняваната от ищеца адвокатска професия, препятствано е правото му да получи следващо му се адвокатско възнаграждение за посочените съдебни производства и е ограничена неговата независимост; нарушена е правната рамка на ЕС- забрана за неравностойно третиране на професионалните права и задължения на ищеца, които ответникът последователно и трайно обвързвал с обективно неизпълними изисквания и утежнения, налагайки по този начин дискриминационен ефект върху упражняваната от ищеца адвокатска професия.

С определение №58/12.04.2021 г. по ч. гр.дело №158/2021 г. по описа на Бургаския апелативен съд, е разгледана частната жалба на З. Т. против определение № 115/30.03.2021 г. по гр.дело №110/2019 г. по описа на Окръжен съд – Търговище, с което производството по делото е прекратено по реда на чл.129, ал.3 ГПК, поради невнасяне в срок на следващата се държавна такса, определена от съда в размер на 82 643,20 лв. и неизпълнение от ищеца на указанията на съда да уточни исковата молба относно обстоятелствата, на които се основава искът и непосочване въпреки указанията, каква е отговорността на посочените ответници – солидарна или разделна.

С постановеното по делото определение, Бургаският апелативен съд е намерил за неправилно определена, включително поради последваща законодателна промяна, правната квалификация на предявените искове, като е посочил, че делото подлежи на разглеждане по реда на ЗОДОВ, а не на ЗЗД, както е приел Окръжен съд - Търговище. Неправилната правна квалификация е довела до неправилно определен размер на дължимата за разглеждане на иска държавна такса.

На следващо място БАС е констатирал, че надлежен ответник по делото е само Апелативен съд-Варна, а държавата винаги участва чрез процесуален субституент, никога не и като самостоятелна страна по делото, когато се ангажира отговорността ѝ по ЗОДОВ, поради което на ищеца следвало да се дадат указания за посочването на правилния ответник, а при наличието на само един такъв, не стоял и въпросът за разделност или солидарност на заявените претенции.

На последно място съдът е констатирал, че исковата молба съдържа множество факти във връзка със съдебните решения, посочени там и твърдения за негативни последици за

ищеца, но не съдържа конкретика за тях: не е посочил по всеки отделен фактически състав с кое точно действие или бездействие, съдът е допуснал нарушение на правото на ЕС и кои точно правни норми на общностното право е засегнал. Съобразно констатациите, обжалваното в това производство определение е било отменено като преждевременно постановено и делото върнато на Търговишкия окръжен съд за продължаване на съдопроизводствените действия, съобразно констатациите на БАС.

След връщането на делото, с разпореждане №260133/21.04.2021 г. Окръжен съд - Търговище е оставил отново исковата молба без движение и е указал на ищеца да допълни обстоятелствената част на исковата молба **като посочи по всеки отделен фактически състав кое е конкретното действие или бездействие, с което съдът или друг държавен орган е допуснал съществено нарушение на правото на ЕС и коя е конкретната правна норма, която е нарушена. Указано е на ищеца да посочи дали поддържа иска против Държавата, конкретен държавен орган или само срещу Апелативен съд – Варна и в случай, че ответниците са повече от един, да посочи дали отговорността им се претендира поотделно или солидарно.**

В законоустановения срок ищецът е подал уточняваща молба, в която е посочил нарушения на правото на ЕС-нарушаване на независимостта на адвокатската професия, неравностойно третиране, неправомерна намеса в статута, правата и задълженията на адвоката, дискриминация, експроприация на икономически права и притежания, загуба на собственост и задължение за поправяне на вреди. Цитирал е практика по чл.267 ДФЕС и национална съдебна практика. Повторил е хронологията на отношенията между ищеца и неговия доверител „Феста холдинг“- извънсъдебно и съдебно. Представил е пространствен анализ на националните и европейските, относими към упражняването на адвокатската професия правни норми и съдебна практика. Като ответник е посочил по делото само Върховния касационен съд, явяващ се процесуален субституент на Държавата.

С разпореждане №156/27.05.2021г., Окръжен съд - Търговище е намерил, че въпреки значителния обем на уточняващата молба и множеството представени с нея доказателства, указанията му за посочване на конкретни действия и/или бездействия на ответния ВКС, съставляващи нарушение на правото на ЕС и представляващи основание за ангажиране отговорността на ответника, не са изпълнени. Поради това исковата молба е оставена отново без движение с указания ищецът да посочи **с кои свои действия/бездействия и по кои дела ВКС е нарушил посочените в уточнителната искова молба норми на Европейското законодателство и по какъв начин тези действия са нарушили правната сигурност, конкурентността при упражняване на адвокатската професия и независимостта на ищеца, по какъв начин, спрямо кого и какво е третиран неравностойно.**

С трета уточняваща молба от 17.06.21г., ищецът е посочил, че по т.д №746/2019 г. по описа на Второ търговско отделение на ВКС, съдебният състав е постановил съдебен акт – определение, с което не е допуснал касационната му жалба за разглеждане по същество, което ищецът счита за отказ от правосъдие и лишаване от правото му на защита пред касационна инстанция против решението на Варненския окръжен и потвърждаващото го

такова на Варненския апелативен съд. Счита, че така са наложни ограничителни мерки спрямо правата и задълженията му като адвокат. Уточнява естеството на нарушенията и точно с кои актове по делото на ВКС са сторени, кои норми на правото на ЕС счита за нарушени, посочва и прилага съдебна практика в подкрепа на изложеното.

С разпореждане №260177/01.07.2021г., Търговищкият окръжен съд е намерил, че указанията му за конкретност, точност и яснота на изложените обстоятелства не са изпълнени докрай, но е връчил препис от книгата на ответния ВКС за отговор.

В подадения от ответника отговор, е оспорена редовността на исковата молба, поради противоречие между обстоятелствената ѝ част и петитума–посочени са действия, осъществени от окръжен и апелативен съд, а се претендира отговорност на ВКС. Поддържа се констатацията на съда, че не са изпълнени указанията му за конкретност, точност и яснота на изложените обстоятелства. Твърди се липса на предмет на иска и се оспорва процесуалната легитимация на ответника, съобразно твърденията на ищеца.

По същество искът е оспорен като неоснователен, поради липса на материално правна легитимация на ответника и поотделно са оспорени всяко от оплакванията в исковата молба. Направено е възражение за изтекла погасителна давност, като исковете са оспорени и по размер.

С молба- л. 985 - л. 1000 от делото на ТОС- до съда е отправено искане от ищеца за произнасяне по въпроси от значение на спора, за които след самостоятелна преценка за необходимост и евентуално допълване, съдът да сезира с преюдициално запитване СЕС.

С обжалваното в настоящото производство разпореждане, Окръжен съд-Търговище е намерил, че въпреки многократно предоставената му възможност, ищецът не е отстранил нередовностите на исковата молба, тъй като не е отстранил противоречието между фактическите обстоятелства, изложени там и петитума, ангажиращ като ответник по делото само ВКС. Посочено е, че ищецът визира действия и бездействия на Варненския окръжен съд и на Апелативен съд – Варна и механично е заменил първоначално посочените ответници с ВКС, без да обвърже всички изложени в обстоятелствената част действия и бездействия на посочените по-горе конкретни съдилища с неправомерното поведение на единствения ответник- ВКС. Съдът е констатирал, че макар в третата уточняваща молба по делото да са посочени действия на ВКС и конкретни съдии, изложеното в първоначалната искова молба относно действията на Варненските съдилища прави предмета на делото неясен и така затруднява както дължимото правораздаване, така и защитата на противната страна, за която остава неясно дали следва да съобрази процесуалното поведение и на останалите, споменати в исковата молба съдилища, освен това на ответника по делото. Направените уточнения не били внесли по- голяма яснота в предмета на спора, нито попълнили делото с необходимите твърдения за разрешаването на поставения в делото въпрос- спрямо кого и на какъв принцип ищецът е бил третиран неравностойно, за да се прецени основателността на твърдението за дискриминация.

Настоящият състав намира обжалваното прекратително определение за

правилно.

Въпрос за редовност на исковата молба, изводим от чл.127, ал.1 т.4 на ГПК и чл.129 от ГПК, е описанието на всички релевантни за предмета на спора обстоятелства, от които ищцовата страна черпи правото си, защитимо в образувания съдебен процес. Страната е задължена от закона да посочи фактите, на база които сезираният съд е длъжен да ѝ въздаде правото. С оглед това, трайна, последователна и непротиворечива е съдебната практика, приемаща за нередовна искова молба, чиято обстоятелствена част не кореспондира с обема и вида на защитата, търсена против ответника или не го сочи за надлежна страна по делото.

В случая първоначалната искова молба на ищеца, макар и пространна, съдържа твърде обща, за да обоснове правото на обезщетение фактология, а освен това е била насочена спрямо ненадлежен ответник- Българската държава, която може да участва в производство като настоящото само чрез процесуален субституент, определяем посредством правилата от приложимия за казуса закон(ЗОДОВ).

След даването на правилна правна квалификация на претенцията по делото от състав на Бургаски апелативен съд(по ЗОДОВ, а не ЗЗД), ищецът е бил напътен да допълни молбата си фактологически, с посочването на конкретни нарушени правни норми от европейското право, начина, по който това нарушение е осъществено спрямо него и в какво се изразява(неправомерно действие или бездействие), като посочи и надлежният ответник, а именно държавен орган или институция, допуснали увреждането. На страната е дадена неколкократно възможност за изпълнение на така дадените указания от сезирания с иска Окръжен съд-Търговище, но в крайна сметка те са изпълнени частично.

Както правилно е отбелязано в мотивите на обжалваното второ по делото прекратително определение, в предмета на иска не е внесена яснота, т.е. липсва фактология за това спрямо кого или какво и на какъв принцип(по какъв начин) ищецът е бил третиран неравностойно при упражняването на адвокатската си дейност, за да обоснове твърдението се за дискриминация.

На следващо място, първоначалното изложение за неправомерно поведение на Варненски окръжен съд и Варненски апелативен съд, което не е изоставено при уточнението на иска, не е обвързано причинно- следствено и фактически с поведението на ВКС, посочен за единствен ответник по делото. Така се губи смисловата връзка между поведението на различните визирани в обстоятелствената част на исковата молба съдилища и остава неясно какво отражение има дейността на първите две върху вредите, обезщетението за които, ищецът претендира само от ВКС, т.е. дали страната счита, че ВКС носи отговорност за вреди и от тяхното процесуално поведение.

С оглед горните констатации и като съобразява, че на страната са давани множество възможности от Търговищкия окръжен съд за поправка на подадената искова молба, но изискуемата от закона редовност не е постигната, настоящият съдебен състав приема, че следва да остави без уважение частната жалба срещу второто прекратяващо производството по гр. д. № 110/19 г. на ТОС определение.

При съобразяване на този правен резултат, втората частна жалба, основана на чл.248 от ГПК, следва да се приеме за неоснователна, по следните съображения:

Според правилото на чл.81 от ГПК, във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася и по искането за направени съдебно-деловодни разноски.

В случая, видно от прекратителното определение на окръжния съд, поставящо край на делото, въпреки своевременно направеното искане за присъждане на съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение за представителството на ВКС пред окръжния съд от служител с юридическо образование, произнасянето в този смисъл е било пропуснато. Затова и с обжалваното тук Определение №260 102/20.10.21г., след подадена в срок молба по чл.248 от ГПК, първата инстанция е допълнила първото определение в частта за разноските, като съобразно с изхода от делото и обстоятелството, че чл.78, ал. 4 от ГП признава правото на молителя-ответник за разноски при прекратяването на делото, му е присъдила минималния размер на визираното в Наредбата за заплащане на правната помощ (вж. чл.25ал.1)възнаграждение от 100лв.

Това произнасяне е изцяло съобразено със закона и въведените срещу него възражения в жалбата, са напълно неоснователни. Поначало съдът е задължен да присъди възнаграждение на страна по делото, ако тя го е поискала своевременно и са налице законовите предпоставки за това, както е в настоящия случай.

Възражението, че според правилото на чл.10 от ЗОДОВ, процесът следва да се е развил и да е приключил с решение, а не да е прекратен, иначе присъждането на разноски на ответната страна е неоснователно, не почива на закона. Вярно е обратното, т.к. чл.10, ал.2 от ЗОДОВ визира, че разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло. Тези процесуални действия имат за последица прекратяването на процеса, което в случая е постигнато и от обстоятелството, че ищецът не е изпълнил указанията на съда за надлежна поправка на исковата молба, с оглед редовността ѝ.

Възражението, че ответникът не следва да бъде „награждаван“ с възстановяването на сторените разноски, след като е допуснал твърде тежко нарушение на правото на ЕС, е изцяло необосновано, т.к. такова негативно поведение не е установено, предвид прекратяването на процеса и недовеждането на спора до край, чрез съдебното му разрешаване.

Размерът на възнаграждението също е изцяло законосъобразен- той е минималният по закон и не може да бъде намаляван.

В обобщение на гореказаното, частната жалба, подадена против Определение №260102/20.10.21г. по гр.д.№110/19г. по описа на Търговишки окръжен съд, допълващо прекратителното по делото определение с присъждане на разноски за производството в полза на ответника, следва да бъде оставена без уважение.

При този изход от обжалването, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК, ответникът по двете

частни жалби има право на юрисконсултско възнаграждение в минималния, визиран в чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правна помощ размер от 100лв.Разноските следва да бъдат възложени в тежест на частния жалбоподател.

Последният следва да бъде осъден да внесе по сметка на Апелативен съд-Бургас също допълнителна държавна такса за разглеждането на втората частна жалба, в размер на 7 лв., т.к. е заплатил само 8 лв. от общо дължимите за производството 15 лв.

Мотивиран от изложеното, Апелативен съд - Бургас

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалба на З. Ж. Т. с вх.№262173/10.09.21г. срещу Определение №260097/07.09.21г. по гр.д.№110/2019г. по описа на Окръжен съд-Търговище.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалба на З. Ж. Т. с вх.№262416/02.11.21г. срещу Определение №260102/20.10.21г., постановено по чл.248 от ГПК, по гр.д.№110/2019г. по описа на Окръжен съд-Търговище.

ОСЪЖДА З. Ж. Т. – адвокат във В. адвокатска колегия, с адрес на кантората: гр. В., ул. “Б. л.“ № **, ет. *, ап. **, да заплати на Върховен касационен съд на Република България - гр. София сумата 100лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуалната защита на съда от пълномощник с юридическо образование, осъществена по ч. гр. д. № 498/2021 г. по описа на Апелативен съд - Бургас.

ОСЪЖДА З. Ж. Т. - адвокат от В. адвокатска колегия, с адрес на кантората: гр. В., ул. “Б. л.“ № **, ет. *, ап. **, да заплати на Бюджета на съдебната власт, по сметка на Апелативен съд - Бургас, допълнителна държавна такса от 7 лева, за разглеждането на частната му жалба с вх. № 262416/02.11.21 г., против Определение № 260102/20.10.21 г., постановено на осн. чл. 248 от ГПК, по гр. д. № 110/2019 г. по описа на Окръжен съд - Търговище

Определението може да бъде обжалвано в едноседмичен срок от връчването му на страните, с частна жалба, пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____